

عنوان مقاله:

نقش طبیعت در مقابله با استرس های فیزیولوژیکی و روانی در معماری درمانگر

محل انتشار:

چهارمین کنگره بین المللی عمران ، معماری و توسعه شهری (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

آناهیتا سال مصلحیان - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشکده معماری، شهرسازی و هنرهای اسلامی دانشگاه فردوسی مشهد

حامد کاملنیا - دانشیار و عضو هیات علمی دانشکده معماری، شهرسازی و هنرهای اسلامی دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

معماران می بایست از طریق تجزیه و تحلیل دقیق اثرات اجتماعی، فیزیولوژیکی و روانی انسان ها در محیط، فضاهایی برای افزایش عملکرد مطلوب کاربران خلق نمایند. این مهم از طریق فرآیندی میان رشته ای این معماری و روانشناسی محیط در راستای درک فاکتورهای سلامتی تحقق می یابد. همچنین یکپارچه سازی محیط زیست با تکنولوژی های درمانی موجب رسیدن به محیط انسانی سالم ترمی شود. در این پژوهش عوامل تاثیرگذار بر کاهش استرس بیماران بر اساس نظریه اولریخ بیان گردیده است. سپس عاملی که در دهه های اخیر کمتر مورد توجه معماران بوده است، تحت عنوان ایجاد حواس پرتی مثبت استخراج گشت. بر اساس مطالعات صورت گرفته در این زمینه، راهکارهایی با رویکرد معماری درمانگر در طراحی و نو سازی مراکز درمانی بیان شده است. روش تحقیق به کار گرفته شده در این پژوهش، روش استدلال منطقی با استفاده از تدابیر توصیفی- تحلیلی، با رویکردی کیفی است. بر اساس این پژوهش، پیشنهاد می شود که در طراحی و یا بازسازی مراکز درمانی کشور، از محیط های طبیعی در جهت ایجاد حواس پرتی مثبت از طریق عناصری مانند پوستر، فیلمو آثار هنری از طبیعت در فضاهای داخلی و نیز ایجاد حیاط جلوی ورودی، حیاط مرکزی، تراس روی بام، بام سبز، باغ های شفا بخش، باغ های درمانگر و باغ های مدیتیشن با در نظر گرفتن مجاورت های فضایی استفاده گردد. این همکاری تنها برای کاهش مدت نگاه داری از بیمار نیست؛ بلکه برای تولید زندگی سالمتر و در جایگاه اول تولید راه هایی برای کاهش نیاز افراد در رفتن به بیمارستان، موثر خواهد بود.

کلمات کلیدی:

معماری درمانگر، استرس محیطی، روانشناسی محیطی، محی طبیعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/619331>

